

POESIA

Maria Carme Arnau i Orts
**En el principi la set
i la sal**

Premi Òmnium Cultural del Vallès Oriental 2018

Meteorα

Maria Carme Arnau i Orts

En el principi la set i la sal

• PREMI ÒMNIUM CULTURAL DEL VALLÈS ORIENTAL 2018 •

Introducció d'Emili Rodríguez-Bernabeu

Editorial
Meteorα

EN EL PRINCIPI LA SET I LA SAL
© Maria Carme Arnau i Orts, 2019

Reservats tots els drets d'edició per
© Editorial Meteora, SL
Barcelona
www.editorialmeteora.cat
contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: desembre de 2019

El jurat del 29è Premi de Poesia Estabanell Energia,
Òmnium Cultural del Vallès Oriental 2018,
estava format per Judith Cobeña Guàrdia, Pau Gener Galín i Xavier Noya Díaz.

ISBN 978-84-120603-1-7
Dip. Leg.: B.26740-2019

Introducció: © Emili Rodríguez-Bernabeu

Il·lustració de la de coberta: «Salar de Uyuni», Bolívia

Disseny gràfic i producció: Editorial Meteora SL
Impressió: DC Plus, Sant Andreu de la Barca

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA
A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

En el principi la set i la sal

Com explicar-te els orígens
o la joia de viure
aquesta set habitada?
Com dir-te de què estic feta?

I

Arraps de sal

El llum del cos és l'ull. Per tant, si el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat; però si és dolent, tot el teu cos quedarà a les fosques. Perquè si allò que en tu ha de ser llum és fosc, que en serà, de gran, la fosc!

(Lc 11, 34-36)

I

Mires on mires:
El temps es perd
en la foscor intacta.

La vida se m'encongeix.
Soc jo i ningú més
—insubstituïble—
deshabitada de certes.

Soc l'ombra tan espessa
com aquells dies breus d'hivern,
i amb aquest pes camine:
el desig, inalterable,
de fondre'm en la set.

II

I és el pensament
de la mort que, al final, ajuda a viure.

UMBERTO SABA

Els ulls s'assequen— l'horitzó es deslliga
quan et sent diminuta, fràgil...

La mort esdevé
amb una asfixia interior,
cavalca amb esmolats precipicis
que van fent
més fonda la nit.

I restarà el principi de la set
en el darrer cant
que mai nega
l'esclat de la vida.

III

Em mire a l'espill
—espai absent,
on jo només
soc l'ombra
visible d'aquella
que es contempla
i torne a l'espai
palpable
on només soc
un interrogant
d'incerta resposta.

IV

Tàcites ombres, òrfenes de fesomia! L'alba
neix plena de records; d'elles, ni el nom se
salva de dins la mar udoladora del present.

CARLES RIBA

Com no lluitar per la intensa set
i pels murs que m'aïllen?
Sabent-me temorosa
dels precipicis
(o del destí
que m'arrossega).

L'obscuritat em persegueix.
Em costa sortir del buit.

Quin salobre netejarà la melangia
d'aquest pou immens?

Tinc tanta por de caminar,
de no trobar-me en la profunditat
de la mirada,
perquè el silenci
que cerque navega

a través de les fondàries
del cor i retorna
amb les mans buides de peixos.

Qui sap on vaig
quan respire i pense?

Remoc la consciència
on encara espere trobar
la set i la llum,
però la caverna
que aïlla la certesa de la incertesa
perd el coratge i la memòria.

Cap infinit
dins aquest calaix d'ombres,
on el silenci
és un punt en el no-res
(i l'abisme
de la mar
és la remor
dels naufragis).

V

Al principi...
les cançons de bressol
els primers passos
els primers records
enllaçant
la veu de la terra
la profunda veu
de creació i creixement,
(després, el silenci,
tot,
el dolor que es precipita).

I ja no veus més
que la fosca
—sense
deixar de moure's
com si tinguera temor
de ser atrapada.

Mentre sents els batecs
cremant els llavis
fins a sagnar la incertesa,

damunt
l'ombra que s'allarga
amb el sol
com una càrrega
que copsa l'ull
(vida, mort).

I al final...
perdre't
entre els llindars
de la llum i el no-res.

VI

En el principi era la set, la llum
de la sal en la claror dels mots.

Qui, si jo calle, escoltarà la paraula
anunciada?, qui la preservarà?,
si no ha vist nàixer l'alba
esquerdant la nit.

Soc qui insinua que el perfil del rostre
que se m'enduu, al mateix temps
ha contradit la ràbia, els dubtes
quan plou sobre la pell
perquè soc un nom que ressona
en el silenci, una esgruna
de partícules cap a l'infinit.

Una incertesa al peu del cim
que estima aquesta terra d'ombres,
per cercar el pur alé del cel.

VII

No cerques més. Mai no coneixeràs,
suficientment, els éssers que t'acompanyen.

Qui sap com encaixarà cadascú les peces de la vida?
Cada dia has de dispensar la boira que t'embolcalla,
o la pinzellada, imperceptible, de neguit en la veu.

I si has après del teu propi traspalsament,
de la teua pròpia confusió, conscient
del teu pelegrinatge errant, sempre inquiet.

No mires als altres amb la distància del temps,
els límits de cadascú, sovint, es traspassen.
Segueix el camí, no sabràs mai prou
sobre l'encert de cada pas que dones.

Vulnerable i nua vagareges l'aire fred i humit
de la tardor, mentre els somnis van trencant-se.

Ja no ets mai aquella que podries haver sigut,
perquè has triat i no tornaràs a nàixer.

VIII

Des de l'inici inclous
la mort dins la vida.

Esbosses l'equipatge
amb les mans, insegures,
aquesta il·legible
batalla d'experiències.

Amb el temps destapes i observes:
la identitat de l'ésser
perduda i retrobada
amb els altres, ferma i fràgil
en els que t'han precedit
i els que vindran.

Des de l'inici inclous
la mort més llarga que la vida.

II

Infinita set

El temps passat i el temps futur,
el que podia haver estat i el que ha estat
tendeixen a un sol final que és present.

S. T. ELIOT

No ho dubtes
viure és més que existir.

PONÇ PONS

Sol llunyà

A l'horabaixa, amb la certesa
que a la vida tot és possible,
em torna el pes dels dubtes
que despulla l'harmonia,

(i tot
torna a ser provisional
davant la foscor del temps)

Què els puc dir als ulls,
als llavis davant el mirall de l'aigua,
què li pertany al rostre que es mira?

On resta la consciència d'un mateix?
On batega l'alé de la coherència
replet d'estacions invisibles
difícils d'entendre
amb els sentits i la raó?

Enfilant dubtes

Escric traços d'instants,
remarcant alguna ombra,
obviant alguna grafia
o, potser, silenciant els temors
que no sé com escriure.

Soc aquella que va entrar
a la vida, sense cap invitació.

La mirada em forada
i em fereix per dintre,
quan sé que soc una llàgrima
inoportuna que s'escarrassa
amb els seus murmuris.

Escric traços amb la tinta dels dies.
La desesperació va tancant finestres
i la dignitat és l'única esperança.

On podré arribar,
si vaig ara caminant, lentament,
en silenci, cercant la veu del temps
i existint a través d'ella?

EN EL PRINCIPI LA SET I LA SAL
de Maria Carme Arnau i Orts,
llibre guardonat amb el premi
Òmnium Cultural del Vallès Oriental 2018,
s'ha acabat d'imprimir
el mes de desembre
de l'any 2019

En el principi era la set, la llum
de la sal en la claror dels mots.

